

Harmatos még...

Harmatos még a gyalogút füve, amikor két bocskor elszántan, kis terpeszben megáll az aranyárga búzatábla keleti végében, bár az aranylást a derengésben látni még nem, csak sejteni lehet. De ez

nem baj, mert tegnap megesett a keszkenőnyi kis föld mustrája, mérícskélése kérges tenyéren az elnehezült kalászsoknak. Várni tovább már nem lehet, hisz a kalendárium is Péter-Pálnak napjára fordult, az idő elérkezett: le kell vágni, mert kipereg az életet jelentő, drága mag. Az a három, mindennél kedvesebb éhes száj, az vibrált délibábként a levegőben a tavaszon is, amikor anyásan áldó mozdulat szórta a búzaszemeket a langyos, hívogató barázdákba, és most is azok sokszorozzák az izmok erejét. Ne vigyék hasas pockok, füttyögő ürgék a termést haza! A kis föld a család biztonsága: illatos kenyeret, életet ad, de semmit sem ingyen.

Kaszakó nyelve szalad az acélon oda-vissza párszor, és az éles penge ősi pontossággal suhint a szárazak tövére. Sőhajtva érnek földet a kalászsok, és minden sornak nagy ára van. De egyre gyűlenek a rendek! A veríték a homlokról a szájjúgba csorog, ám jóleső most nagyon, mert rejti a friss kenyér kemencés ízét, és ettől nem is olyan bántó már a delelőre kúszott Nap perzselő sugara.

Baboskendő pirosa hullámzóan közelít az úton: lesz szalonna, hagyma, kis pincehús borocska, és az izmok ereje újulva kitart, míg kévébe kötve az utolsó kalász is sőhajt egy nagyot, és újat váró, kíváncsi izgalommal búcsúzik a megszokott tártól, a vörösbe bukó Naptól.

A holnap hallgatózva szunnyad a halódó kalászsban, és a magvak

egy új tavaszról, egy új hajnalról, új szelecske simogatásáról, szárbaszökkenésről, pacsirtadáról álmodnak. A vacsoracsillagot az enyészet szaga kissé meglepi, de biztatóan pislog: lesz feltámadás!

Mocorognak a gyökértelen, elárvult magok, és bízva a jövőben szenderülnek el, amikor holt arcával a kis föld fölé kúszik és szemlét tart a Hold.

S a két bocskort elnehezült lábak tolják az ágy alá, amelyen fáradt izmok kezdik el érdemelt ernyedésüket, és verejtékcseppek sereghajtói száradnak a semmibe, hisz már biztos a család kenyere, s még vetőmag is adódik, ha az új szántáskor kitárul a csábító, el nem múló barázdá.

Tóth Pál

Aratás a múlt század első felében

Szent Iván napja a tó partján

A jelenlévő és kultúra iránt érdeklődő lakosságnak igen szép élményben volt része ezen a kellemes nyári estén, a tóparton. Köztudott, hogy Pogányban nem volt szokás Szent Iván napjának megünneplése, sem az ahhoz kötődő "tűzugrás". Talán épp ezért értékelendő a törekvés a másutt oly népszerű hagyomány meghonosítására. A pogány népszokáson alapuló esemény falunkban annál is inkább helyénvaló, mert településünk neve utal ama régmúlt időkre. A műsort, melyben gyönyörködhetek a jelenlévő pogányi és nem pogányi vendégek, kizárólag horvát kisebbségi együttesek szolgáltatták. A jövőben talán célszerű lenne a német és magyar kultúra múltjából is meríteni. És az is remélhető, elvárható lenne, hogy a látványos máglya feletti ugrásban falunk ifjúsága minél nagyobb számban vegyen részt. Szép estében volt részünk, köszönet érte a fellépő Harkányi kórusnak, a Jasen triónak, a Pogányi Menyecskekórusnak és a Vizin zenekarnak.

Dragovác Márk

Fotók a következő oldalon ...

A tartalomból:

Önöket képviselem -
Halmos Anna

Német és horvát rovat

A szeretet otthona

Nyári ifjúsági táborok

Fotó: Tóth Pál

Szent Iván este a pogányi tóparton

Fotók: Baracs Dénes

Szabó Milán a horvát kisebbségi önkormányzat elnöke
Füri Tamás rádióriporternek nyilatkozik.

Főhajtás az állatok előtt

Amikor öreg vizslám galambösz arcát a tőle megszokott finomsággal áttolta – mert ereje nemhogy ugrani, de felállni sem volt jó ideje már – a kutyamennyország kapuján, szerettem volna az apró gödörbe vele valamit eltemetni, ami csak az övé volt.

És nem tudtam... Nem volt semmije.

Tíz évi hűséges kutyaléte során nem szerzett, nem gyűjtött semmit. Az élelem, a víz, a szerelem és a szeretet voltak minden igénye, talán még egy meleg kutyaól, de az csak a zord időkben. Nem vágott semmi másra.

Ami még adható volt: mély fájdalommal, lágyan simítottam elgyötört kis teste mellé szeretetemet, és mélységes tisztelettel egy csodálatosan, átlátszóan tiszta élet iránt, meghajtottam szomorúan a fejem, mielőtt könnyeimet nyelve lassan, óvatosan lapátolni kezdtem végső takaróját.

Tóth Pál

Önökét képviselem

Örömmel teszek eleget Főszerkesztő Úr felkérésének, de azt vallom, hogy a képviselői munkáról beszámolni kötelesség is, nem csak öröm.

Bizalom és felelősség. E két szó jut eszembe a képviselői munkáról. Nagyon jólesett és büszkévé is tett a bizalom, amelyet lassan már két éve kaptam a pogányi lakosoktól, de éreztem rögtön a tiszttel járó felelősség súlyát is. No meg természetesen némi bizonytalanságot: vajon hogyan sikerül megfelelnem a kihívásnak? De a munkám során – amelyet itt, Pogányban már évek óta végzek szociális gondozóként és ápolóként – ugyanezen elvek megtartásával élem mindennapjaimat: 11 idős, beteg ember bizalmát kellett elnyernem, hogy a róluk való mindennapi gondoskodás során elfogadjanak. Elfogadtak, és én értük felelősséggel tartozom! Úgy, ahogyan képviselőként minden döntésemért.

Pogány éli mindennapjait, de azt hiszem, az utóbbi két év „mindennapjai” nem mindennapi feladat elé állították az Önkormányzatot, és sokszor a lakosság türelmét is próbára tették. Számmunkra hatalmas beruházások indultak, amelyek lebonyolítása összetett feladatot jelentett: döntéseket hozni pénzügyi és műszaki kérdésekben, olyanokban, amelyek hosszú távon hatással lesznek majd a falu életére, az Önkormányzat pénzügyi helyzetére. Örömmel tölt el, hogy minden képviselőtársam nagy odaadással, felelősen tette a dolgát, és a „nagypolitikát” kizárva dolgozott a közösségért. Sok segítséget kaptam társaimtól, ha műszaki kérdések eldöntése volt soron, hiszen én alapvetően humán beállítottságú vagyok, és úgy gondolom, én is segítségükre tudtam lenni, ha szociális kérdésekben kérték ki a véleményemet.

Miután már előttem több képviselőtársam is megírta gondolatait mellett az elért eredményeket e rovatban, én nem kívánom azokat újból felsorolni. De leírom, mert nemcsak képviselőként, hanem pogányi lakosként is büszkeséggel tölt el a falu rendezettsége, szépsége. Nagyszerű dolog a virágos, gondozott tóparti parkban rendezvényeken részt venni, vagy csak az utcákon sétálva a szebbnél-szebb portákban gyönyörködni! Én nagy izgalommal várom a Faluház átadását, amelynek révén jelenlegi hiányzó közösségi térhez juthat végre a falu. Képviselőként már volt számos alkalmam a munkák menetét megfigyelni, ezért higgyék el nekem, nagyon szép lesz! Nőként bevallhatom, hogy megkönnyeztem a megszépült, korszerűvé tett óvoda-iskola épületének átadási ünnepségét, mert nagyon fontosnak tartom Pogány jövője szempontjából a gyermekek helyben történő nevelését, oktatását, és ebben a létesítményben immár minden feltétel rendelkezésre áll.

Végezetül azt kérem Önöktől, hogy problémáikkal, kéréseikkel keressék meg a képviselőket vagy az Önkormányzatot. Higgyék el, mindenben segíteni próbálunk! Úgy vélem, minden probléma megoldható, ha párbeszéd alakul ki, és mindkét fél szándéka tiszta. Szép nyarat kívánva Önöknek, üdvözlettel:

Halmos Anna képviselő

Német rovat

Mint arról az előző időszakban értesülhettek, a „Régi tavaszi hagyományok Pogányban” elnevezésű programsorozat sikeresen lezárult. A záróesemény a június 1-i „májusfa kitáncolás” volt, mely alkalommal a települési önkormányzat és a horvát, valamint a német önkormányzat közös támogatásával egy bált rendeztünk. Az időjárás nem volt túl kegyes hozzánk, de a rendezvény így is jól sikerült. Örömmel tájékoztatom a kedves pogányiakat, hogy a Pogányi Német Nemzetiségi Egyesület és a Német Önkormányzat egy-egy pályázaton egyaránt százszázezer forintot nyert. A Német Önkormányzat által elnyert összeget egy községi kirándulásra költjük el. Az egyesület által elnyert 100.000 forintot a már hagyományosnak mondható szüreti felvonulásra és az ahhoz kapcsolódó eseményekre fordítjuk. Mindkét pályázatot a Wekerle Sándor Alapkezelő nevezetű szervezettől nyertük.

Másik örömhír, hogy egy „Leader” pályázaton a Pogányi Német Nemzetiségi Egyesület 520.000 forintot nyert a német vegyeskórus népviseleti ruhatárának bővítésére és felújítására.

Az előttünk álló feladatok és programok sikeres megvalósításának reményében mindenkinek szép nyarat, jó felüdülést kívánok az egyesület elnökségének nevében.

Birkenstock János

Fotó: Röder Áttila

A népviselet felújítására nyert pénzt a német kórus

Liebe Leserinnen und Liebe Leser!

Wie Sie schon darüber Informationen bekommen haben, unsere Programmserie „Alte Poganer Frühlingsbräuche” ist sehr gut gelungen. Das Schlussprogramm war das „Maibaum Raustanzen” am 1. Juni, was am Abend einen Ball folgte, den die Poganer Selbstverwaltung, die Kroatische Minderheitenselbstverwaltung und die Deutsche Minderheitenselbstverwaltung unterstützten. Trotz des schlechten Wetters fühlten sich alle Teilnehmende sehr gut.

Ich teile Ihnen feudigst mit, dass der „Poganer Ungarndeutsche Verein” und die „Deutsche Minderheitenselbstverwaltung” je 100.000 Forint an einer Preisausschreibung gewannen. Die Deutsche Minderheitenselbstverwaltung möchte das Geld für einen Ausflug nach Kőszeg ausgeben, die Idee kam von dem Deutschen Gemischtchor und der evangelischen Gemeinde.

Der „Poganer Ungarndeutsche Verein” möchte das gewonnene 100.000 Forint für den Wenlese-Festzug und für die dazu gehörenden Programme ausgeben. Beide Preisausschreibungen hat die „Wekerle Sándor Organisation” ausgeschrieben. Wir haben noch eine gute Nachricht: der „Poganer Ungarndeutsche Verein” gewann 520.000 Forint an einer Preisausschreibung der „Leader Organisation”. Aus diesem Geld möchten wir die Volkstrachten des Deutschen Gemischtchors erneuern.

Ich hoffe, dass alle Programme gut gelingen werden und ich wünsche allen Leserinnen und Lesern einen schönen Sommer und gute Erholung im Namen des Vorstandes des „Poganer Ungarndeutschen Vereins”.

Hans Birkenstock

Horvát rovat

„Ej, na Ivanje ne radim u ranje....”

Dan Svetog Ivana Krstitelja, tojest 24. lipnja je ujedno i najduži dan u godini. Taj dan zovemo još i ljetnom dugodnevnicom. Ivanjska se noć kod mnogih naroda obilježava uvijek oko 24. lipnja uvečer, a vuče korijene iz poganske narodne tradicije i kršćanstva. Proslava, zapravo obilježava ljetnu ravnodnevnicu, a ujedno i rođendan Ivana Krstitelja. Najznačajnije obilježje vezano uz ovu svetkovinu jest običaj paljenja ivanjskoga krijesa. Uz vatre koje se pale, pjevaju se ivanjske pjesme, pleše se i svira, a mladež skače preko ognja. Nije to bilo drugačije ni u Poganu. Ove godine već peti put po redu se organizira ivanjdansko veselje u Poganu u parku kraj jezera. Gosti ovoga puta su bili: mješoviti pjevački zbor iz Harkanja, Trio Jasen iz Pečuha, „Snaše iz Pogana”, a glazbenu pratnju su dali članovi orkestra Vizin. U lijepom ambientu kraj jezera okupilo se i mnogo gledatelja koji su mogli čuti hrvatske pjesme iz okolice Pečuha i melodije iz Podravine. Nakon lijepog programa, sudionici su zajedno zapalili vatru oko kojega su plesali kolo. Oni koji su bili hrabri, mogli su i preskočiti vatru. Nadamo se, da ova lijepa tradicija će se nastaviti još puno godina.

Milan Sabo

Fotó: Baracs Dénes

95. születésnap

A Baldauf Gusztáv Szeretetotthon 95 éves lakóját, Káplán Istvánnét - Baba nénit -, születésnapja alkalmából köszöntötte Dragovác Ágnes, Polgármester Asszony. A hölgy megkapta a szépkorúaknak járó állami támogatást és a köszöntő oklevelet.

Köszönet

A pogányi katolikus templomban az igeliturgiát, több alkalommal is, két pálos szerzetes: András testvér és Csaba testvér tartotta. Az ő pappá szentelésük június 23-án volt, Pálosszentkúton. A pogányi hívek az Önkormányzat támogatásával jutottak el erre a jeles eseményre, ezért hálás köszönetüket fejezik ki. Az új papok hamarosan falunkban is tartanak szentmisét.

Fejes Andrea

Három évesek lettünk!

- hívta fel a figyel-

münket a múltkori szerkesztőségi megbeszélésen Róder Attila, aki ezt azért is tudhatja ilyen pontosan, mert 2009 júliusa óta havonta éri őt az a szerencse, hogy éjszakákon át görnyedve a számítógépe fölött szerkesztheti nyomdakészre a Pogányi Híret. Bizony, így repül az idő! – bólogattunk csodálkozva, és még mondtunk volna hasonlóan elmés igazságokat, ha erre engedett volna időt a következő szám összeállításának közeli hátráideje.

Persze, azért egy percre érdemes megállni, és visszatekinteni erre a három elröppent esztendőre!

Nagy tervekkel és lelkesedéssel álltunk neki az újság szerkesztésének, és talán a kiadott 34 lapszám is igazolja: a lakosság tájékoztatása mellett fontosnak tartott esztétikai és tartalmi mércét magasra tettük! Számomra azonban a legkedvesebb, hogy hitünk szerint „mi” nemcsak egy havilap „vagyunk”, hanem igyekszünk közösség formálók, hagyományápolók is lenni. Erre álljon itt néhány példa: gyűjtést szerveztünk karácsonyra és húsvétra, hogy azok is érezhessék, akik már-már azt elfelejtették: egy község (=közösség) tagjai, akikre igényt tartunk és odafigyelünk. Hagyományos rétes készítési „oktatást” szerveztünk, és az erre kíváncsi pogányi asszonyok vidám és lelkes csapata nem bánta meg, hogy ott lehetett! Tervezzük a házi túró- és sajt-készítés módszerének bemutatását is, újabb alkalmat teremtve arra, hogy az emberek megismerjék hagyományaikat, és közelebb kerüljenek egymáshoz is az együttes munkálkodás alatt.

Azt szeretnénk, ha ezt az újságot sokan írnák, ezért sok embertől megkérdeztük: - Miért szeretsz Pogányban lakni? És mindannyian örömmel válaszoltak az újság hasábjain.

Sikeres volt „Távol az otthonától” sorozatunk, büszkéek voltunk tőlünk messze került tehetséges fiataljainkra.

Ne tűnjön szerénységnek, de hosszasan sorolhatnám még a három esztendő „termékét”. E helyett inkább szeretnék köszönetet mondani mindenkinek, akik az újsághoz folyamatosan vagy csak alkalmanként is, de munkájukat, írásait, fotóikat, alkotásait adták az elmúlt esztendőnkben!

Nem feledkezhetek meg azonban az újság alapítóirol és korábbi szerkesztőiről sem, akiknek nagy tisztelet jár! Nélkülük – ahogy mondani szokás – nem jött volna létre az immár 18. évfolyamát „taposó” Pogányi Hírek!

Jó olvasást kívánok!

Juhász Zoltán

Pogányi Kézműves Tábor

Kitört a szünidő és kitört a kánikula. Ebben a forróságban korán el kellett indulnunk, ha egy kis mozgásra vágytunk. Körbejártuk a tavat, voltunk a visszhangos völgyben észak felé, a Szőkéd irányába induló csapáson, és a déli dombok birkalegelőin.

Drámajátékokat játszottunk a tó melletti színpadon, kézműveskedtünk, társasoztunk, kártyáztunk... az alsó boltban, locsolkodtunk a buszfordulóban, és festettünk közösen egy képet a faluháznak. A hőség ellenére is vidám, szorgalmas csapatot alkottunk.

Köszönjük a segítséget az eszközök, anyagok megvásárlásához a Pogányért Alapítványnak, a buszt ami felvitt ebédelni, és az étkezési hozzájárulást Pogány Község Önkormányzatának, a sütit, a ventilátort Dechkmann Izának és Miszlang Józsinak és a gyümölcsöt a többi szülőknek, a képkeretezést előre is Birkenstock Zolinak.

Remélem jövőre is eljöttek, mert jó volt együtt lenni.

Ha kíváncsi vagy ránk, megtalálsz a pogányi honlapon!

A táborozók és Bencsik Éva táborvezető

A szeretet otthona, avagy az otthon szeretete

A Pogányi Hírek e havi számában Juhász Esztert (képünkön), a Baldauf Szeretetotthon intézményvezetőjét kértük meg, hogy ismertesse olvasóinkkal pályafutását és az otthonban végzett munkáját.

- Anyai ágon evangélikus családba születtem. Gyerekkorom óta részt vettem a korosztályom számára szervezett gyülekezeti alkalmakon.

Folyamatos a kapcsolatom a pécsi evangélikus gyülekezettel. Ezért nem volt meglepő, hogy egészségügyi végzettséggel 1990-ben a Baldaufban - átmeneti időre - nővéri állást vállaltam. Ez az "átmeneti idő" 18 és fél év lett. Ez idő alatt többféle munkakörben kipróbálhattam magamat. Voltam otthonvezető, szakmai vezető és intézményvezető is.

Közben elvégeztem az egészségügyi főiskola diplomás ápoló szakát, majd az Evangélikus Hittudományi Egyetemen hittanári diplomát szereztem. Később szociális szakvizsgát tettem, és megszereztem az ellátottjogi képviselői végzettséget. Mindegyik végzettségemet hasznosítani tudom a munkám során.

2009-ben az Otthon életében olyan változások álltak be, melyekkel nem tudtam azonosulni. Ekkor megpályáztam a kistarcsai Evangélikus Papnék Johannita Szeretetotthon intézményvezetői állását, és Kistarcsára költöztem.

Közben a Baldaufban többször került sor intézményvezető váltásra. Ezért az Egyház vezetése úgy határozott, hogy ez év januártól egy évre - a kistarcsai otthon irányítása mellett - megbíz a Baldauf Szeretetotthon intézményvezetői feladatainak ellátásával.

Így kerültem vissza ismét a Baldaufba. Jó volt látnom, hogy nem idegen helyre jöttem, csak a helyszín lett más. A lakók és munkatársak kétharmadát ismerem a régi otthonból. A munkámat természetesen nehezíti a két otthon közti több mint 200 km-nyi távolság. Bár jó csapatmunkával, internettel és mobiltelefonos elérhetőséggel mindez nem kivitelezhetetlen.

A Baldaufban 45 idős ember él. Az Otthonba való bekerülésnek nem feltétele az evangélikus gyülekezethez való tartozás, de fontos a keresztény értékrend elfogadása, mind a lakók, mind a dolgozók részéről. Nem élünk szigorú szabályok szerint, de bizonyos magatartási normákat be kell tartani.

Ahol sok ember él együtt, ott időnként előfordulnak viták és összezörrenések. Ezeket a problémákat a munkatársaim sok türelemmel és megértéssel jól kezelik. Nálunk alapvetően szeretetteljes a légkör, és nincsenek hosszú időre szóló haragok, békétlenségek. Szerintem ez egyértelműen a hitnek, a hitünknek köszönhető.

Gyakran felteszik a kérdést, hogy mi a szép ebben a fáradságos, felelősségteljes munkában?

Boldognak látni az időseket. Az otthonba való megérkezésük sokan magukkal hozzák egy egész élet gondját-baját. Amikor ide bekerülnek, tudják, hogy gondoskodást, ellátást, szeretet fognak kapni.

A közvetlen környezetüket is maguk alakíthatják ki saját, otthonról hozott bútoraikkal, de még így is nagy megrázkódtatást jelent nekik a váltás.

Ha meg tudunk nyílni egymás előtt, rengeteg régi problémát meg lehet beszélni, és át lehet értékelni. Aki képes megbékélni a sorsával, és el tudja fogadni a megváltozott életvitelét, az sokkal szebb, nyugodtabb életet élhet. Ebben próbálunk a segítségükre lenni.

Ezzel a munkával együtt jár, hogy sok bajt, betegséget, szenvedést kell látnunk. Ennek a feldolgozása nem könnyű.

Különösen fájdalmas egy-egy gondozottunk halála.

Egy kórházban csak a betegen beérkezőt, a diagnózist, a betegségeit látom, s nem ismerem meg az életét, a sorsát, a múltját; azután gyógyítom, ami vagy sikerül, vagy nem.

Az Otthonban viszont az egész embert veszítjük el múltjával, jelenével együtt; ezt nem igazán lehet feldolgozni, kiváltképp, ha viszonylag gyakran fordul elő.

Fotó: Röder Árpád

Rendezvény a szeretetotthonban

Nem tehetek mást, mint hogy elfogadom. Nem ragadhatunk bele a gyászba, hiszen ott a többi, ránk bízott idős ember, s tenünk kell a dolgunkat. Nem lenne kötelező, mégis mindig ott vagyunk az öregeink temetésén, és sokan eljönnek a gondozottak közül is. Ennek nálunk kialakult szertartása van. S bár emberileg fáj a veszteség és a hiányuk, nem érzem tragédiának a halálukat. Ha keresztény módon közelítjük meg a kérdést, s látjuk, hogy az Úristenben megbékélve távozik el valaki, az megnyugtató.

Hiszen tudjuk, hogy Jézus megtörte a halál erejét - ebben bízunk és hiszünk. Egyetlen ember sem élhet a feltámadás reménysége nélkül.

Juhász Eszter

Nyári horgásztábor Pogányban

Idén, a hagyománynak megfelelően, ismét megrendezésre került a gyermek horgásztábor Pogányban.

Az élővízzel, a különböző halfajokkal, a tilalmi időkkal, az úszós-botos horgászattal, a legegyszerűbb horogkötésekkel és az etetőanyag előkészítésének lehetséges módjaival ismerkedhetett meg az a 18, nyolc és tizennégy év közötti ifjonc, aki részt vett az 5 napos táborban.

A Pogányi Önkormányzat jelentős anyagi támogatásának köszönhető, hogy a tábor minden résztvevő számára ingyenes volt!

Pap Ábel, a tábor egyik résztvevője

Fotó: Röder Attila

A fiatalok az 5 nap alatt többször is számot adhattak a táborozás során megszerzett tudásukról a különböző versenyek keretében. Az elméleti tudást egy teszt segítségével lehetett bizonyítani, míg a rátermettséget, az ügyességet és a szerencsét a horogkötő-, a célbadobó-, és az utolsó nap megrendezett horgászversenyen lehetett próbára tenni.

A különböző versenyek összesítése alapján a tábor első helyezettje Kovács Gergely lett, a második Wenhardt Levente és a dobogós harmadik Semjén Luca. Ezúton is gratulálok nekik!

Külön örömről számolt, hogy idén egy ifjú hölgy is bekerült a nyertesek közé!

Fontosnak tartom megemlíteni, hogy már harmadik éve visszajáró vendégünk Kovács Miklós, a Pécsi Rádió riporter munkatársa. Segítségével szélesebb körben is megismertethető a horgászat mint a szabadidő hasznos eltöltésének módja.

Köszönet illeti Mátyán Györgyöt, aki - mint minden évben - idén is odaadó munkájával segítette a gyermekek ismeretének gyarapítását. Köszönet még Kozarics Jánosnak a célbadobó versenyen nyújtott segítségéért, Zilahi Lajos bácsinak és Bónert Lászlónak az ifjak felügyeletéért, Fejes Andreának a gyermekek pártfogásáért, Nagy Lászlónak, aki a vacsorához való savanyúságot ajánlotta fel és végül, de nem utolsósorban, Wenhardt Daninak és Sorre Patriknak mint ifi horgászoknak a táborban való segédkezésért.

Köszönetünket kifejezve itt említem meg az Önkormányzaton kívüli támogatóinkat: a Tavasz Horgászegyesületet, ami horgászati lehetőséget biztosított, és a Jégmadár Horgászboltot, ami bérmentve etetőanyagot, csontit és gilisztát bocsátott a rendelkezésünkre.

Bízom benne, hogy a tábor a gyerekek tudását gyarapította, hogy kellemesen töltötték ezt az 5 napot és kedvet kaptak a horgászathoz, hogy majdan a Tavasz HE tagjaiként élvezhessék a horgászat örömet és segíthessék az egyesület munkáját.

A nyáron további jó pihenést és kellemes időtöltést kívánok!

Sipos István

Medertisztítás

A falut kettéválasztó vízfolyás tisztítását kezdte meg az önkormányzat. A patakmeder az évek alatt megtelt hordalékkal, ezt távolítja el Rác György és Szabó József.

Fotó: Dragovác Márk

Kiadja a Pogányért Alapítvány, 7666 Pogány, Rozmaring u. 16.
Adószám: 18323643-1-02 email: poganyihirek@gmail.com
Főszerkesztő Dragovác Márk, email: dmark@dravanet.hu
Megjelenik 400 pld-ban, időszaki kiadványként.

Nyomtatja és terjeszti a Pogányi Önkormányzat,
7666 Pogány, Széchenyi u. 12.